

Důvodová zpráva – zvláštní část

K bodu 1

Navrhuje se zakotvit úpravu ochrany důvěrnosti informací při poskytování právních služeb. Objektem je zájem na ochraně důvěrnosti informací souvisejících s poskytováním právních služeb. Navržené znění spočívá na principu, podle kterého informace tvořící obsah komunikace advokáta v souvislosti s poskytováním právních služeb jsou důvěrné; to samé platí pro komunikaci dalších osob, které se podílejí na poskytování právních služeb a kterým zákon o advokacii ukládá povinnost mlčenlivosti – viz § 21 odst. 9 písm. a). Stejně tak jsou důvěrné informace, které byly vytvořeny nebo získány v souvislosti s poskytováním právních služeb. Důvěrnost takovýchto informací je nezbytná pro ochranu práv a oprávněných zájmů klienta, přičemž doposud byly tyto informace chráněny pouze povinností mlčenlivosti advokáta, což je ovšem ochrana nedostatečná, neboť z hlediska účelu zákona není rozhodující, kde se informace nachází (tj. zda u advokáta či jinde), ale že jde o informace týkající se poskytování právních služeb určitému klientovi. Ochrana důvěrnosti se vztahuje na jakýkoli druh komunikace (analogovou i digitální, písemnou i ústní atd.), a dále na ty informace, které byly advokátem (popř. dalšími osobami – viz výše) vytvořeny nebo získány v souvislosti s poskytováním právních služeb.

Důvěrností informací se přitom v souladu s právním řádem ČR (viz např. § 1730 o. z.) rozumí povinnost zdržet se takového jednání, které by vedlo k jejich zneužití nebo prozrazení. Z tohoto důvodu se ukládá každému, kdo důvěrné informace získá, povinnost zajistit, aby nebyly zneužity, nebo aby nedošlo k jejich prozrazení. Povolena jsou naopak taková nakládání s důvěrnými údaji, ke kterým má adresát právní normy zákonný důvod, nebo získá-li souhlas toho, jemuž byly právní služby poskytnuty. Vychází se přitom ze základního předpokladu, podle kterého dispozice s důvěrnými informacemi týkajícími se poskytovaných právních služeb náleží klientovi a nikomu jinému, takže jiná osoba se s nimi může seznámit pouze s jeho souhlasem, popř. tehdy, má-li k tomu zákonný důvod.

K zajištění efektivní ochrany důvěrnosti informací při poskytování právních služeb se stanoví zákaz nutit osobu, která tyto důvěrné informace má, aby je někomu poskytla bez souhlasu toho, jemuž byly právní služby poskytnuty.

K bodu 2

S ohledem na vzájemnou započitatelnost právní praxe notářského koncipienta a exekutorského koncipienta se zavádí totožné pravidlo pro zápočet doby čerpání dovolené, jako je v § 22 odst. 3 notářského řádu a § 24 odst. 2 exekučního řádu. Nově se tedy bude advokátním koncipientům do právní praxe započítávat dovolená i nad zákonem stanovený rozsah 4 týdnů.

K bodu 3 a 32

Vykonávat právní praxi advokátního koncipienta lze pouze na stanovenou týdenní pracovní dobu (tj. 40 hodin týdně). Pokud by toto pravidlo neplatilo, bylo by možné obcházet smysl a účel zákona nesmyslně nízkými úvazky, které by popíraly účel řádné přípravy na advokátní zkoušku a výkon advokacie. Na druhou stranu § 241 odst. 2 zákoníku práce umožňuje, aby

určitá skupina zaměstnanců mohla požádat o kratší pracovní dobu nebo jinou vhodnou úpravu stanovené týdenní pracovní doby, čemuž je zaměstnavatel povinen vyhovět, nebrání-li tomu vážné provozní důvody. Jde o zaměstnankyně nebo zaměstnance pečující o dítě mladší než 15 let, těhotné zaměstnankyně nebo zaměstnance, kteří prokáží, že převážně sami dlouhodobě pečují o osobu závislou na pomoci jiného. Pro tyto zaměstnance by snížení pracovní doby vedlo k vyškrtnutí ze seznamu advokátních koncipientů pro nedodržení stanovené týdenní pracovní doby. Proto se navrhuje, aby v případech hodných zvláštního zřetele nemusela být podmínka stanovené týdenní pracovní doby dodržena s tím, že dle navrhované změny § 5 se délka právní praxe úměrně prodlužuje.

K bodu 4

Opravuje se legislativně-technická chyba, která se týká vracení osvědčení a ID průkazu advokáta v případě vyškrtnutí. Podle dosavadní právní úpravy měl advokát povinnost vrátit tyto veřejné listiny pouze v případě vyškrtnutí podle § 7b odst. 1 písm. d) až g), nikoli však v případech uvedených v § 8 odst. 1 zákona. Tento zjevný nedostatek právní úpravy se tímto napravuje.

K bodu 5 a 6

Stoupající náklady na advokátní zkoušky, zkoušky způsobilosti a uznávací zkoušky vedly k situaci, kdy maximální výše poplatku (10 tisíc Kč) již nekryje náklady na organizaci zkoušek. Jde především o stoupající náklady na výpočetní techniku, jejímž prostřednictvím se skládá písemný test a nově i písemná část advokátní zkoušky. Z tohoto důvodu se navrhuje zvýšit maximální zákonný limit na 15 tisíc Kč s tím, že vlastní poplatek za zkoušku stanoví stavovský předpis s ohledem na výši skutečných nákladů.

Dále se mění okamžik, ke kterému musí žadatel o zkoušku prokázat splnění podmínek stanovených zákonem pro vykonání zkoušky. Podle stávající právní úpravy se splňuje prokázání splnění podmínek ke dni podání přihlášky, což v případě advokátní zkoušky zahrnuje i získání tříleté právní praxe; advokátní koncipient se tak může na advokátní zkoušku přihlásit až poté, co získá tříletou praxi, čímž se doba této praxe prodlužuje o dobu, po kterou bude advokátní koncipient čekat na termín zkoušky stanovený Komorou. Proto se navrhuje, aby se splnění podmínek prokazovalo ke dni konání zkoušky, takže advokátní koncipient bude moci podat přihlášku již v průběhu právní praxe, kterou bude muset získat nejpozději ke dni konání zkoušky.

K bodu 7, 11, 31, 34 a 36

Sjednocuje se právní úprava podávání žádosti o výmaz ze seznamu advokátů, evropských advokátů a advokátních koncipientů, jakož i žádosti o pozastavení výkonu advokacie a výkonu právní praxe advokátního koncipienta, a to tak, aby k dané právní skutečnosti došlo ke konci měsíce, ve kterém byla žádost doručena Komoře, popř. ke dni uvedenému v žádosti, jde-li o termín pozdější. Současně s tím se uvádí právní úprava těchto úkonů do souladu se zákonem o právu na digitální služby, který v § 4 vypočítává způsoby, kterým lze činit digitální úkon. Samotné podání shora uvedených žádostí je totiž službou vedenou v katalogu služeb dle § 2

odst. 4 cit. zákona. Úřední ověření podpisu tak bude nově vyžadováno pouze v žádosti doručené v listinné podobě.

K bodu 8, 9 a 30

Provádí se legislativně-systematická změna, kdy k pozastavení výkonu advokacie na základě žádosti bude docházet nikoli na základě rozhodnutí předsedy Komory, ale ze zákona uplynutím kalendářního měsíce, ve kterém byla žádost Komoře doručena. Tím se odstraní zbytečná administrativní zátěž spočívající v nutnosti vydávat správní rozhodnutí a zakotví se obdobná úprava jako v případě vyškrtnutí ze seznamu advokátů na základě žádosti.

K bodu 10

Pokud je výkon advokacie pozastaven z důvodů, že na advokáta byla v trestním řízení podána obžaloba pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem, je doba pozastavení výkonu advokacie omezena dnem, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí. Tímto okamžikem tedy pozastavení výkonu advokacie skončí a advokát je znovu oprávněn poskytovat právní služby, a to i v případě, kdy je v trestním řízení pravomocně odsouzen a je s ním z tohoto důvodu zahájeno řízení o vyškrtnutí ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona. Je přitom nežádoucí, aby advokát v mezidobí mohl poskytovat právní služby, když úmyslem zákonodárce bylo mu v poskytování právních služeb v důsledku spáchání trestného činu zabránit. Proto se doba pozastavení stanoví alternativně tak, že v případě pravomocného odsouzení trvá pozastavení do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí podle § 44 odst. 3 písm. a), nejdéle však do tří měsíců od právní moci odsuzujícího rozsudku. Časové omezení 3 měsíců je dostatečně dlouhá doba na to, aby představenstvo Komory advokáta ze seznamu advokátů vyškrtlo.

K bodu 12, 17, 18

Vzhledem k tomu, že advokacii lze vykonávat i v rámci jednočlenné s. r. o., stal se pojem „společný výkon advokacie“ obsoletním a jeho použití v zákoně o advokacii se proto navrhuje nahradit odpovídajícím výčtem způsobů výkonu advokacie.

K bodu 13 a 44

Provádí se legislativně-technická změna spočívající ve zrušení vedení oddělených seznamů sdružení, společností a zahraničních společností Komorou, neboť po technické stránce jsou informace o společnostech, zahraničních společnostech a sdruženích součástí seznamu advokátů jakožto veřejného rejstříku vedeného Komorou podle § 5 zákona. Komora v rámci svého informačního systému nevede odděleně seznam advokátů od seznamu sdružení, společností a zahraničních společností, ale vede jediný seznam obsahující veškeré údaje týkající se advokátů a jejich způsobu výkonu advokacie. Požadavek na vedení oddělených seznamů je proto nadbytečný, zvláště s ohledem na fakt, že společnosti a zahraniční společnosti jsou zapsané v obchodním rejstříku.

K bodu 14

Vzhledem k tomu, že pozastavený advokát není oprávněn poskytovat právní služby, je zbytečně zatěžující po něm požadovat, aby měl v seznamu advokátů jakožto veřejném rejstříku povinně zapsaný údaj o sídle, kde ostatně již nemůže být klientům k dispozici, neboť jim není oprávněn poskytovat právní služby – ty jim budou poskytovány zástupcem advokáta určeným podle § 27 zákona. V případě opětovného výkonu advokacie se údaj o sídle do seznamu advokátů opětovně zapíše na základě údajů ohlášených advokátem.

K bodu 15

Provádí se legislativní zpřesnění, podle kterého je sídlem advokáta vykonávajícího advokacii jako společník společnosti sídlo této společnosti. Stávající povinnost advokáta mít sídlo v sídle společnosti tedy bude nahrazena právní fikcí, obdobně jako v případě zaměstnaného advokáta (viz § 13 odst. 4).

K bodu 16

Ukončení účasti advokáta ve společnosti může být v případě sporů mezi společníky značně problematické a může vést k nemožnosti advokáta-společníka vykonávat advokacii jako takovou, neboť advokát, který je společníkem společnosti, nemůže vykonávat advokacii jiným způsobem, dokud jeho účast ve společnosti nezanikne. Proto se navrhuje, aby k ukončení účasti advokáta ve společnosti došlo nejenom výmazem ze seznamu advokátů, ale změnou způsobu výkonu advokacie. Změnu způsobu výkonu advokacie nahlašuje advokát Komoře podle § 29.

K bodu 19

Zakotvuje se tzv. informovaný souhlas, na jehož základě může advokát poskytnout právní služby i v případě, kdy by byl jinak povinen právní služby odmítnout z důvodů uvedených v § 19 odst. 1. Změna vychází z požadavků praxe, kdy zákaz poskytnutí právní služby není v rozporu se zájmy dotčených osob a zákaz poskytnutí právních služeb tak představuje přílišnou tvrdost zákona. Podmínky, za kterých bude advokát moci právním služby poskytnout, budou upraveny stavovskými předpisy, aby byla zachována ochrana slabší strany (např. spotřebitelů) atd.

K bodu 20

Změna právní úpravy povinnosti mlčenlivosti advokáta je důsledkem zakotvení institutu ochrany důvěrnosti informací vznikajících při poskytování právních služeb v novém § 3a, kde se namísto dosavadního pojmu „skutečnosti, o kterých se dozvěděl“ zakotvuje pojem „informace, které byly vytvořeny nebo získány“. Jde o pojem, který je již v právním řádu běžně používán v zákoně o svobodném přístupu k informacím – viz § 11 odst. 1 písm. g), přičemž přesněji vystihuje předmět chráněný zákonem, kterými nejsou skutečnosti, ale informace (obdobně jako v případě zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací, který nahradil zákon č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností). Změna § 21 odst. 1 tedy nemění nic na povinnostech advokáta, pouze se konkretizuje předmět povinnosti mlčenlivosti.

K bodu 21 a 22

Odstraňuje se obsoletní ustanovení nenormativního charakteru, které toliko deklarovalo, že zaměstnaný advokát vykonává advokacii za mzdu. Vzhledem k tomu, že zaměstnaný advokát vykonává advokacii v pracovním poměru, je nadbytečné uvádět v zákoně o advokacii, že se tak děje za mzdu, když veškeré tyto otázky jsou pro všechny pracovní poměry upraveny v zákoníku práce a předpisech souvisejících.

Zároveň se navrhuje legislativě-technické zpřesnění blanketní normy upravující oprávnění Ministerstva spravedlnosti vydávat advokátní tarif ve formě vyhlášky, kdy toto zmocnění se stanoví obecně, tedy nikoli pro jednotlivé způsoby výkonu advokacie, neboť z hlediska stanovení odměny a náhrad je irelevantní, jakým způsobem advokát vykonává advokacii.

K bodu 23

Výslovně se zavádí možnost advokáta smluvně omezit odpovědnost za škodu nebo jinou újmu způsobenou výkonem advokacie, a to v rámci obecné limitace vymezené ust. § 2898 občanského zákoníku, podle kterého se nepřihlíží k ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje povinnost k náhradě újmy způsobené člověku na jeho přirozených právech, anebo způsobené úmyslně nebo z hrubé nedbalosti; nepřihlíží se ani k ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje právo slabší strany na náhradu jakékoli újmy. V těchto případech se práva na náhradu nelze ani platně vzdát. Navrhovaná úprava vychází z ust. § 386 obchodního zákoníku.

K bodu 24

Podle stávající právní úpravy má advokát, který vykonává advokacii samostatně nebo ve sdružení, povinnost být pojištěn pro případ odpovědnosti za újmu. Advokát se může pojistit buď individuálně, popř. se může účastnit hromadného pojištění advokátů sjednávaného Komorou. Podle § 24c přitom platí, že minimální limit pojistného plnění z individuálně sjednaného pojištění nesmí být nikdy nižší, než kolik by činil v případě hromadného pojištění advokátů. Toto ustanovení však koliduje s ust. § 24a odst. 2, podle kterého limit pojistného plnění z pojištění advokátů musí být přiměřený možné újmě, přičemž minimální limit pojistného plnění stanoví Komora stavovským předpisem. Vazba mezi limitem pojistného plnění individuálního pojištění a limitem stanoveným hromadnou pojistnou smlouvou je v tomto směru irelevantní, neboť minimální limit stanoví stavovský předpis a aktuální limit advokát nastavuje podle rozsahu závazků. V praxi přitom dochází k situaci, kdy minimální limit pojistného plnění je nižší než limit pojistného plnění, který sjedná Komora v rámci hromadného pojištění advokátů, přičemž v takovém případě jsou individuálně pojištění advokáti povinni navýšit svůj pojistný limit navzdory tomu, že ten stávající odpovídá možné újmě a splňuje minimální výši limitu stanoveného stavovským předpisem. Proto se tato vazba ruší a individuální pojištění bude navázáno pouze na stavovský předpis a závazky advokáta, nikoli na výši pojistného plnění sjednaného Komorou ve prospěch hromadně pojištěných advokátů.

K bodu 25

Do obligatorních náležitostí prohlášení advokáta o pravosti podpisu se doplňuje podpis advokáta.

K bodu 26

Vzhledem k tomu, že při některých úkonech vyžaduje zákon identifikaci klienta nebo jiné osoby, navrhuje se v souladu s právní úpravou v AML zákoně a zákoně o bankách umožnit, aby advokát mohl činit tuto identifikaci na dálku, tj. bez fyzické přítomnosti těchto osob, a to spojením prostřednictvím videokonference se současným využitím prostředků pro elektronickou identifikaci. Obdobná úprava byla zvolena pro tutéž činnost prováděnou notáři podle notářského řádu – viz § 64a.

K bodu 27

Podle § 26 odst. 1 zákona se advokát může nechat zastoupit jiným advokátem. Jde o zvláštní ustanovení k obecné úpravě zastoupení dle občanského zákoníku, zejm. k § 438 o. z., na jehož základě zástupce jedná osobně, přičemž dalšího zástupce může pověřit pouze tehdy, je-li to se zastoupeným ujednáno, popř. vyžaduje-li to nutná potřeba. Zvláštní právní úprava v zákoně o advokacii vychází z povinnosti advokáta jednat jménem klienta osobně, maximálně s použitím stejně kvalifikované osoby, jako je on sám, tedy jiného advokáta. Pokud by toto ustanovení v zákoně o advokacii nebylo, mohl by advokát pověřit dalším zástupcem prakticky kohokoli bez jakéhokoli omezení.

Na druhou stranu, pokud si klient nepřeje, aby se advokát nechal zastoupit tzv. substitutem a trvá na tom, aby byly právní služby poskytnuty daným advokátem, je tento pokyn pro advokáta závazný ve smyslu § 16 odst. 1 zákona. Typicky je takovýto pokyn součástí plné moci, přičemž judikatura si již dokázala poradit s případným zneužitím takového pokynu pro obstrukční účely. Povinnosti advokáta poslechnout pokyn klienta však musí odpovídat právní úprava, která musí zajistit, aby takovýto pokyn měl důsledky i pro třetí osoby včetně orgánů veřejné moci. Proto se v souladu s obecnou právní úpravou zastoupení v občanském zákoníku navrhuje, aby možnost advokáta nechat se zastoupit jiným advokátem vždy odpovídala ujednání mezi advokátem a klientem, které může substituci vyloučit. To se přitom nijak nedotkne dosavadní judikatury, která umožňuje orgánům veřejné moci nepřihlížet k takovým ujednáním mezi advokátem a klientem ohledně substituce, které je ryze obstrukčního charakteru.

K bodu 28 a 29

Pokud se advokát vykonávající advokacii ocitne v situaci, kdy nemůže poskytovat právní služby, jsou tím ohroženy práva a oprávněné zájmy jeho klientů. Z toho titulu zákon stanoví povinnost takového advokáta ustanovit si zástupce. Vychází se přitom z toho, že pokud by se v podobné situaci ocitl advokát vykonávající advokacii jiným způsobem, o klienty se postarají ostatní advokáti, se kterými tento advokát vykonává advokacii (členové sdružení, společníci společnosti nebo zahraniční společnosti, zaměstnavatel zaměstnaného advokáta). To však nemusí nutně platit u jednočlenných společností s ručením omezeným, jejichž vznik je umožněn korporátním právem. Z toho důvodu se navrhuje, aby rovněž v takovýchto případech

měl advokát, který je jediným společníkem společnosti, povinnost ustanovit za sebe advokáta, pokud mu jakákoli překážka brání v řádném výkonu advokacie.

Z obdobných důvodů se stanoví povinnost Komory ustanovit takovému advokátovi nástupce v případě, je-li tento jediný společník s. r. o. vyškrtnut ze seznamu advokátů.

K bodu 33, 35 a 43

Pokud advokátnímu koncipientovi skončí pracovní poměr, Komora jej na základě této právní skutečnosti vyškrtne ze seznamu advokátů koncipientů, a to správním rozhodnutím předsedy (§ 45 odst. 2 písm. e) zákona). Tento postup je zbytečně administrativně náročný, kdy při poměrně běžném pohybu advokátních koncipientů mezi různými zaměstnavateli je potřeba advokátní koncipienty neustále vyškrtávat správním rozhodnutím a opět zapisovat. Navrhuje se proto, aby k vyškrtnutí docházelo ze zákona, a to ke dni skončení pracovního poměru.

K bodu 37, 38

Navrhuje se změna právní úpravy konání sněmu jakožto nejvyššího orgánu Komory tak, aby se advokáti mohli zúčastnit jednání sněmu i bez fyzické přítomnosti, tj. on-line. Vlastní technické otázky s tím spojené pak bude řešit jednací a volební řád jakožto vnitřní předpisy sněmu.

K bodu 39

V § 42 odst. 5 se stanoví podmínka, podle které je-li jen jeden kandidát na danou funkci, je ke zvolení za člena daného orgánu nutné, aby tento kandidát získal nadpoloviční většinu hlasů advokátů, kteří se zúčastnili volby. Tato podmínka je nesmyslně přísná, neboť stanoví kvorum, které je jen velmi obtížně dosažitelné a snadno by mohlo vést k nemožnosti zvolit členy daného orgánu (při počtu cca 14 tisíc oprávněných advokátů-voličů). Z tohoto důvodu se tato podmínka odstraňuje.

K bodu 40

Součástí změny jednání sněmu jakožto nejvyššího orgánu Komory se navrhuje, aby mohl přijímat usnesení i mimo zasedání, a to v písemné formě nebo s využitím technických prostředků. Podmínky pak stanoví jednací řád jakožto stavovský předpis. Tím se umožní, aby důležité stavovské otázky a stavovské předpisy mohly být měněny mimo pravidelná čtyřletá zasedání sněmu, což nabízí prostor k větší pružnosti komorového života.

K bodu 41 a 49

Zpřesňuje se právní úprava voleb do volených orgánů Komory a výslovně se upravuje délka volebního období a zánik mandátu (členství). Nejpodstatnější změnou je délka volebního období, které je čtyřleté, ovšem neskončí dříve než volbou nových orgánů Komory na dalším sněmu. Sněm se totiž neschází na den přesně po čtyřech letech od konání minulého sněmu, ale může se sejit o několik dnů či týdnů později, což při doslovném výkladu stávajícího zákona znamená, že funkce v orgánech komory skončí uplynutím volebního období, čímž se Komora ocitá bez volených orgánů, a tudíž v potenciálních problémech. Proto se rovněž výslovně

stanoví pravidlo, že členství v orgánech Komory zaniká dosavadním členům dnem voleb do orgánů Komory, tedy na nejbližším řádném volebním sněmu.

K bodu 42, 45, 46 a 47

Právní poměry orgánů Komory, jejich členů a náhradníků stanoví vnitřní předpisy Komory a stavovské předpisy – viz § 35a. Kusá a vágní úprava v zákoně se proto zrušuje a detailní úprava se přenechává komorovým předpisům.

To se týká i počtu členů kontrolní rady, kárné komise a odvolací kárné komise, který musí být v průběhu doby přiměřený počtu advokátů, přičemž se jeví jako vhodnější, bude-li jejich počet stanoven nikoli zákonem, ale stavovským předpisem, který bude moci pružněji reagovat na potřebu posílení dozorčích orgánů komory.

K bodu 48 a 51

V dosavadní právní úpravě chybí úprava zkušební komise, což se nyní napravuje. Těžištěm je zakotvení kvalifikace pro výkon zkušební komise, který musí mít odbornou vazbu na výkon advokacie. Proto se navrhuje, aby členem zkušební komise mohl být především advokát nebo soudce. Zároveň se umožňuje, aby se členem zkušební komise mohl stát i jiný odborník, ovšem jeho kvalifikační předpoklady musí nejprve posoudit předseda zkušební komise, jehož souhlas je nezbytný pro jmenování takovéto osoby členem zkušební komise.

V § 52 odst. 2 se z důvodu právní jistoty dále navrhuje výslovně uvést, že ministr spravedlnosti má oprávnění členy zkušební komise nejen jmenovat, ale i odvolávat.

K bodu 50

Nově se v souladu s Legislativními pravidly vlády formuluje zmocnění k vydání stavovských a vnitřních předpisů upravujících jak volby, tak fungování orgánů komory. Odstraňuje se vágní formulace „podrobnosti stanoví“ a vymezuje se přesné zmocnění k vydání komorových předpisů.

K bodu 52

Napravuje se legislativně technická chyba vzniklá zákonem č. 261/2021 Sb., který v § 52d zavedl novou skutkovou podstatu přestupku v odst. 1 písm. a), aniž by však zároveň s tím v odst. 3 upravil u sankcí odkaz na nově označené ustanovení odst. 1 písm. b). To se nyní napravuje. Zákaz činnosti se tedy může uložit spolu s pokutou nikoli za nabízení, ale za poskytnutí právní služby opakovaně a za úplatu (jakožto společensky nejnebezpečnější formy přestupku podle cit. ustanovení).

K čl. II (přechodná ustanovení)

K bodu 1

Zákon přináší některé změny, jejichž provedení bude vyžadovat změnu stavovských předpisů, konkrétně jednacího řádu sněmu a volebního řádu sněmu. Jde o podmínky umožňující distanční účast advokátů na sněmu a volbu do volených orgánů Komory, jakož i přijímání usnesení

sněmu mimo zasedání. Pokud by byla zachována výlučná pravomoc sněmu přijmout tyto změny stavovských předpisů, které zákon předvídá, znamenalo by to, že se změny projeví až na druhém sněmu konaném po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Aby se tomuto zbytečnému průtahy předešlo a umožnilo se advokátům distančně účastnit sněmu již na jeho nejbližším zasedání, navrhuje se, aby mělo představenstvo do konání nejbližšího sněmu oprávnění přijímat novelu jednacího řádu a volebního řádu. Jde o analogické oprávnění, které založil představenstvu zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii dle § 65 odst. 3 („Do dne konání prvního sněmu (§ 68) přísluší představenstvu vedle jeho působnosti stanovené tímto zákonem i působnost sněmu podle § 43 písm. b) až f.“).

Zvolené řešení tedy umožní představenstvu v návaznosti na účinnost tohoto zákona přijmout změnu jednacího a volebního řádu tak, aby do těchto předpisů bylo možno promítnout změny předvídané tímto zákonem s tím, že konáním nejbližšího sněmu tato přechodná pravomoc zanikne.

K bodu 2

Aby se předešlo nežádoucí situaci, kterou novela zákona odstraňuje, tj. tomu, aby v době mezi uplynutím čtyřletého funkčního období stávajících volených orgánů komory a konáním dalšího sněmu neměla komora žádné orgány a byla tudíž bezprizorní, navrhuje se, aby se nová právní úprava vztahovala již na funkční období stávajících volených orgánů, které tudíž neskončí uplynutím doby čtyř let, ale až zvolením nových orgánů na příštím sněmu.